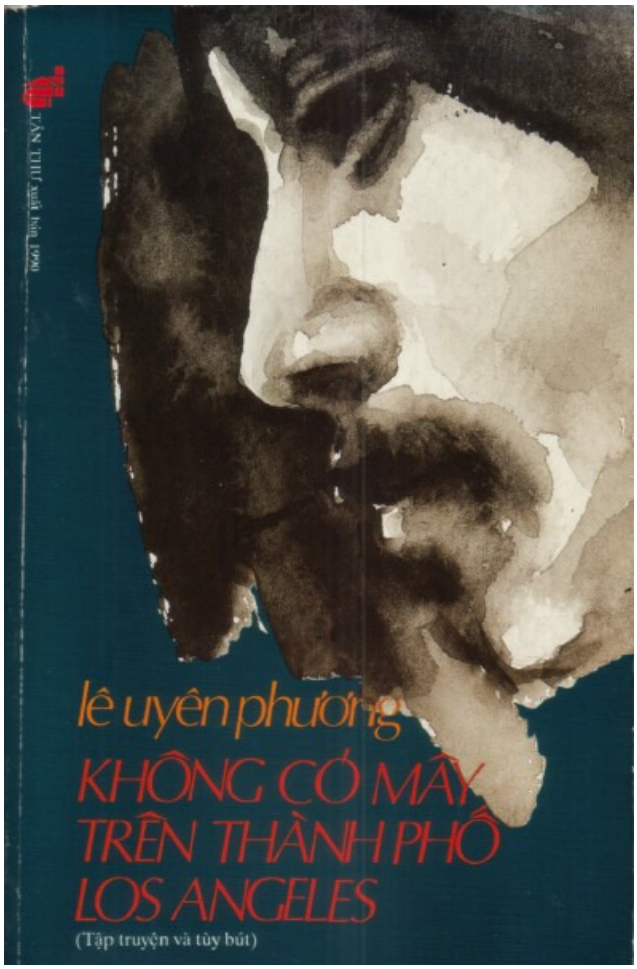

con chuồn chuồn trong trí nhớ

Tình yêu là con chuồn chuồn trong trí nhớ của người tình, nhưng da thịt lại tìm cách xua đuổi nó.

LUP

Ngày xưa, nàng là một cô gái có đôi mắt đen nhánh như mắt nai, khuôn mặt nàng hình trái soan hết sức thanh tú và cân đối. Nàng là một cô gái thùy mị và hay mắc cở. Có lần, hắn hỏi nàng mơ ước gì nhất trong đời, nàng nói nàng ước được như Mona Lisa, người mẫu trong bức tranh nổi tiếng của Leonardo Da Vinci, nàng giải thích thêm, người họa sĩ vẽ Mona Lisa đã chết, Mona Lisa đã chết, vài thế

kỷ đã trôi qua, nhưng hình ảnh của nàng, nụ cười khó hiểu của nàng vẫn còn được từ thế hệ này qua thế hệ khác chiêm ngưỡng, Mona Lisa đã trở thành bất tử, nghệ thuật đã khiến cho Mona Lisa bất tử, Mona Lisa đã thừa hưởng được cái ân sủng quý giá nhất của nghệ thuật và nàng là người may mắn nhất trên thế gian này. Nhìn vẻ say sưa của nàng khi nàng nói về hạnh phúc của Mona Lisa, hắn đã ước gì hắn là một Leonardo Da Vinci để nàng có thể là một Mona Lisa thật sự.

Ngày đó, ngoài khuôn mặt xinh đẹp của nàng, nàng còn có một giọng hát rất hay, hắn đã tập cho nàng những bài hát và mời nàng hợp tác trong một chương trình phát thanh dành cho sinh viên trong thành phố. Giữa hắn và nàng đã có những liên hệ tình cảm rất đặc biệt, nhưng vẫn ở giới hạn để nàng vẫn còn là một cô gái trong trắng đối với hắn. Vài năm sau đó, hắn đã rời thành phố và họ không còn liên lạc với nhau nữa.

Giờ đây, bất ngờ gặp lại nhau, hắn đã sửng sốt trước sắc đẹp của nàng, nếu không có đôi mắt như mắt nai của nàng, chắc hắn đã không dám tin người đàn bà từng trải, hấp dẫn trước mặt hắn lại là nàng – cô gái hay e thẹn và nhu mì ngày trước – Nhớ đến ước mơ ngày xưa của nàng, hắn tự hỏi không biết nàng còn muốn được như Mona Lisa không? Với sắc đẹp của nàng bây giờ và nếu ước mơ muốn trở thành bất tử của nàng vẫn còn thì người nàng muốn trở thành không thể nào là nàng Mona Lisa hiền dịu

được nữa, nàng chỉ có thể là Venus de Milo hay chính xác hơn, nàng rất gần với hình ảnh của nàng Venus trong bức tranh của Titian – Venus và người chơi đàn lute – Người đàn bà khỏa thân nằm trong tư thế hết sức khêu gợi trong bức tranh chính là hình ảnh của nàng bây giờ. Hắn không gợi lại câu chuyện về Mona Lisa với nàng, mặc dù đó là điều ngày xưa khiến hắn chú ý đến nàng nhiều nhất, bởi hắn nghĩ với bề ngoài và cung cách của nàng bây giờ chắc nàng chẳng còn quan tâm gì đến những ước mơ nhẹ nhàng như thế.

Trong ngôi nhà màu trắng của nàng ở một thị trấn gần biển, hắn đang ngồi nghe nàng kể về nàng – Sau hai cuộc hôn nhân đổ vỡ, nàng đã trở thành một người đàn bà phóng túng, nàng không nói điều này xảy ra trước hay trong khi hay sau khi những cuộc hôn nhân của nàng, nàng đã có liên hệ rất tai tiếng với vài người đàn ông lúc bấy giờ. Chuyến vượt biển của nàng đầy những bất hạnh thêm vào những bất hạnh đã từng xảy ra cho nàng, càng ngày nàng càng lún sâu vào một tình trạng không lối thoát. Nàng kết thúc những điều nàng kể về nàng bằng một nghi vấn. Nàng nói: – Em không chịu nổi sự trống trải trong đời sống, để lấp những khoảng trống đó, em đã làm nhiều điều mà chính em đã không thể nào hiểu được. Nhiều khi em tự hỏi, không biết những người khác họ xoay sở thế nào đời sống của họ, họ có phải đối đầu với sự cô đơn như em từng có hay không. Hắn yên lặng ngồi nghe nàng nói, hắn đang bị thu hút bởi sắc đẹp và sự từng trải của nàng, nhưng hắn cũng cảm thương cho cô sinh viên trong trắng đã có với hắn

những kỷ niệm thơ mộng và đã từng là nàng trong quá khứ.

Buổi chiều đang xuống dần, nàng ngồi dựa lưng vào một bên khung cửa sổ, những tia nắng cuối cùng của một ngày đang đậu lại trên khuôn mặt thanh tú của nàng, đôi mắt nàng long lanh trong khoảng tranh tối, tranh sáng của căn phòng, nàng nhìn chăm chăm vào khoảng không ở trước mặt như đang nghĩ ngợi một điều gì. Nàng ngồi bất động như thế một lúc lâu, trông nàng giống một đóa phong lan đơn chiếc mọc lên từ những sợi rễ khô cằn là những ý nghĩ đang có trong nàng, những sợi rễ khô cằn đó lại sống nhờ một khúc cây mục nát là quãng đời quá khứ đầy những bất hạnh của nàng. Hắn bày tỏ những ý nghĩ đó của hắn về nàng rồi kết luận: – Em là một hoa phong lan cô đơn, hết sức quyến rũ mà anh đã vô cùng may mắn được chiêm ngưỡng trong lúc này. Nàng cười nói: – Đừng nịnh em nữa, anh không cần phải nịnh em, anh đã có em rồi mà.

Nàng vói tay lấy gói thuốc ở trên bàn, vừa châm lửa vừa hỏi hắn có còn nhớ ngày trước hắn đã dạy cho nàng hút thuốc thế nào không? Hắn yên lặng, chờ đợi. Nàng nói: – Ngày đó, thấy anh hút thuốc, em cũng muốn thử xem sao, nhưng cứ bị sặc hoài, anh nói để anh hút giùm cho em, mỗi lần anh hít một hơi thuốc anh lại hôn môi em cùng lúc anh nhả khói thuốc vào miệng em, em hút hơi khói của anh rồi phà ra, cứ như thế chúng mình đã hút chung một điếu thuốc. Nàng tiếp: – Mỗi lần anh hút thuốc là mỗi lần anh hôn em cả chục lần. Nàng ngừng một chút rồi

tiếp: – Không hiểu tại sao ngày đó chúng ta thân mật với nhau như thế mà em vẫn còn trong trắng với anh. Hắn cười: – Anh cũng đang tự hỏi anh như thế. Nhìn nàng đưa điếu thuốc lên môi, hắn nói: – Với cách hút thuốc sành sõi của em bây giờ, chắc em đã có thể dạy cho anh cách nào để hút thuốc cho ngon rồi đó. Nàng nói: – Thật không? rồi chợt hỏi hắn, hình như anh không còn hút thuốc nữa phải không? Hắn nói: – Phải, anh đã bỏ thuốc lâu rồi. Rồi chợt nhớ đến cái sự trống trải đã gây phiền phức cho nàng trong câu chuyện về đời nàng, hắn tiếp: – Từ lúc anh nghỉ hút thuốc cũng như nhiều thói quen khác thật ra chỉ là để lấp một khoảng trống nhỏ trong đời sống mình, anh không hút thuốc nữa, ta không thể dùng một cái không để lấp một cái không, bản chất của cuộc sống là cái không to tướng, ta không thể tránh né được, phải học cách sống với cái trống không đó của cuộc đời mình, thay vì tránh né nó hay lấp đầy nó bằng một cái gì đó cùng bản chất. – Em không hiểu hết những gì anh nói, nhưng em sẽ tìm hiểu, có thể điều anh vừa nói sẽ ích lợi cho em. Ngày xưa, nàng tiếp, em luôn cảm thấy an tâm khi được nói chuyện với anh, bên cạnh anh, em thấy an toàn. – Thật ra, hắn nói, lúc đó không có gì nguy hiểm xảy ra cho chúng mình, nếu có điều gì thực sự nguy hiểm xảy ra, chắc em đã thấy được sự bất lực của anh.

Ngồi hình dung lại cảnh mớm khói thuốc cho nàng, hắn vừa thích thú vừa cảm thấy hết sức thương nàng, hắn tự hỏi, cuộc đời nàng với biết bao nhiêu là rắc rối đã xảy ra, nếu nàng nhớ tất cả mọi điều nàng

đã sống qua, đã chịu đựng với mọi chi tiết, làm sao nàng có thể kéo nổi cuộc sống của mình? Hắn nói: – Trí nhớ của em thật là khủng khiếp, anh nghĩ, với một quá khứ như thế trong một trí nhớ như thế, em vẫn bình thản được, thật là một điều kỳ diệu. Nàng nói: – Không phải vậy đâu anh, em không có một trí nhớ khủng khiếp như anh nghĩ đâu, em quên nhanh chóng mọi sự xảy ra trong đời sống, trừ những gì em đã có khi còn trẻ, còn rất trẻ tuổi. Em vẫn nhớ như in cái kẹp tóc màu xanh lần đầu tiên mẹ em đã cho em, những kỷ niệm dễ thương với bạn bè ngày còn đi học, vài buổi đi chơi tình tứ và thêm vài điều nữa, không nhiều lắm đâu. Hắn buột miệng hỏi: – Mona Lisa, em còn nhớ Mona Lisa không? – Mona Lisa nào? Rồi như chợt nhớ ra, nàng nói: – Ồ, Mona Lisa, em đã ước được như Mona Lisa, nhưng em không còn hy vọng và em đã quên điều đó từ lâu rồi. Nàng ngừng một chút rồi tiếp: – Em biết không có sự lập lại nào trong đời sống mà cũng không có cái gì để thay thế cho cái đã mất. Hắn hỏi: – Ngoài tuổi thanh xuân của em, em đã không bao giờ còn cảm thấy hạnh phúc nữa hay sao? – Em không rõ, nhưng hình như mọi sự không còn làm em *feel* như em đã từng có mà cũng không gây những ấn tượng đủ để em phải luôn luôn nhớ về chúng. Hắn nói: – Em biết sống vì cái gì và em cũng biết ngừng lại ở cái chỗ mà điều em sống với cho phép. Anh nghĩ, hình như em đã hiểu được một điều gì từ cuộc sống. Trông em đầy sức sống và chín muồi như trái nho tươi. Nàng đỏ mặt nói: – Anh làm em ngượng muốn chết.

Nàng đột ngột hỏi: – Tại sao ngày xưa chuyện anh với em lại đứt đoạn nửa vời như thế? – Tại vì lúc đó chúng ta còn quá trẻ, hắn trả lời, trước mặt chúng ta có những con đường thênh thang vì thế mà chúng ta lạc nhau. – Còn bây giờ? Nàng hỏi: – Bây giờ, hắn cười, chẳng còn con đường nào trước mặt để bước tới cho nên chúng ta không cần phải có những bạn đồng hành. Nàng im lặng. Tiếng đàn dương cầm rời rạc từ chiếc loa ở góc phòng bỗng nghe rõ mồn một – Chopin, Valse en Si Mineur. Hắn bỗng cảm thấy buồn rầu sau lời phát biểu vừa rồi về những con đường, hắn buồn rầu vì chợt nhận thấy có một phần sự thật trong câu nói tình cờ đó. Hắn hỏi: – Em có bận tâm thực sự vì một điều gì trong cuộc sống hiện tại không? Nàng nhìn ra cửa sổ, yên lặng một chút rồi nói: – Điều gì xảy ra, khi em đã già và không còn nhan sắc nữa?

Cả hai cùng yên lặng, một lúc lâu, hắn hỏi:

– Em có định lập gia đình nữa không? Đã gặp ai chưa?

– Em có liên hệ với nhiều người, trước đây cũng như bây giờ, nhưng... Nàng bỏ lửng câu nói, yên lặng một chút rồi tiếp: – Một người đàn bà, dù là một người đàn bà có nhan sắc cũng là một con người có tim óc phải không?

– Dĩ nhiên, em là một người đàn bà có nhan sắc và có đầu óc hơn người.

– Không hiểu sao, những người đàn ông đi qua

đời em, luôn cho em cái cảm giác là đối vi họ, em chỉ có thân xác mà thôi. Anh có nghĩ như vậy không?

– Em có một sắc đẹp hết sức quyến rũ và phơi bày khiến cho những người đàn ông đến với em bị mê hoặc bởi cái bề ngoài của em, họ không còn nghĩ gì khác, họ chỉ biết phản ứng thôi.

– Đó có phải là nguyên nhân cho những bất hạnh của em không?

– Đó là định mệnh của em.

Hai người cùng yên lặng, họ cùng lắng nghe một đoạn độc tấu dương cầm đến từ chiếc loa trong phòng. – Này anh, nàng đột ngột đổi câu chuyện, tối nay anh ở lại đây với em, anh nhé. Hắn gật đầu: – Được chứ, cho anh xin cái mền, anh sẽ ngủ trên sofa này. Nàng nhìn thẳng vào mắt hắn: – Anh đâu cần phải làm như vậy. Sợ làm phật lòng nàng hắn cố hết sức nhẹ nhàng trong lời nói: – Em biết không, anh rất quý những gì chúng ta đã có với nhau, đó là cái không có gì cả giữa chúng ta, anh rất yêu nàng Mona Lisa trong em, anh không muốn là một trong những người đã giết chết những ước mơ của em. Nàng không nói gì. Hắn tiếp: – Hơn nữa, anh không thích giống bất cứ một người đàn ông nào, em từng quen biết, chỗ của anh ở trong trái tim em, không ở trên da thịt của em. Nàng cười, nói đùa với hắn: – Anh có thể đi vào con tim của một người mà không phải xuyên qua da thịt của họ hay sao? – Đó là bí mật của anh, hắn nói, cũng là bí mật của em, đó là sự khác biệt của chúng ta với những người khác, phải không? Nàng lại nói:

– Em không hiểu lắm điều anh nói, nhưng em sẽ tìm hiểu, biết đâu cái cách của anh cũng sẽ lợi ích cho em. Hắn cười: – Em cho anh cái cảm giác em là một người học trò ngoan, em lúc nào cũng như sẵn sàng để học hỏi một điều gì từ người khác, nhưng với anh, em là một bà thầy, em đã cho anh những bài học rất đáng học về cuộc đời.

*

Nàng nằm nghiêng trên giường, dưới ánh sáng màu vàng tỏa ra từ chiếc đèn ngủ đặt ở đầu giường, khuôn mặt không son phấn của nàng thật tuyệt vời. Nàng nói: – Anh có thể hát cho em nghe bài hát mà anh đã viết cho một cô bạn gái của anh, bài hát mà anh đã viết trên chuyến xe đò từ Sàigòn lên Đàlạt như anh đã có lần kể cho em nghe đó. Cô bạn anh tên gì nhỉ? Hắn nói: – Bây giờ, tên cô ta là tên của bài hát và những gì thuộc về cô ta thì chúng ta chỉ có thể cảm mà không thể nào hiểu được, những nốt nhạc là linh hồn của cô ta và những lời ca là thể xác của cô ta. – Trời ơi! Nàng reo lên, có bao giờ tên em cũng sẽ là tên của một bài hát và linh hồn của em cũng sẽ nhảy múa trên phím đàn của anh không? Hắn tiếp: – Thể xác của em đã từng ở trong những lời ca của anh, em không biết đó thôi, bởi vì có lần trong đời, chúng ta đã thuộc về nhau và trong ca khúc của anh, anh không viết một điều gì khác hơn là về chính bản thân anh. Nàng hỏi lại: – Tên một bài hát đã từng là tên của em? Điều đó có thực hay sao? Hắn gật đầu, với tay cầm cây guitar ở đầu sofa, hắn

nói: – Hãy nhắm mắt lại, anh sẽ ru em ngủ bằng chính bài hát của em.

Ngày em thắp sao trời
Chờ trăng gió lên khơi
Mà mưa bão tơi bời
Một ngày mưa bão không rời
Trên đôi môi thanh xuân
Ướp hôn nồng bên gối đắm say
Ánh sao trời theo gió rụng rơi đầy
Cùng rớt bao nhiêu ngày hoang
Cùng đếm bao nhiêu mộng tàn
Ru người yêu dấu trong vùng trời đêm
Vừa hoa nở tươi môi
Tình nhân đã xa xôi
Đời ngăn cách nhau hoài
Một lần thôi đã không thôi
Yêu nhau trong lo âu
Biết bao lần tha thiết nhớ mong
Lá hoa rừng mau xóa đường quay về
Làm ánh sao đêm lẻ loi
Màu tối gương bàn đèn soi
Ân tình sâu vẫn trong đời thủy chung

(Dạ khúc cho tình nhân. LUP)

Bầu trời trên khung cửa sổ không một vì sao, nhưng trong trí nhớ của hắn những vì sao đang lấp lánh, tràn ngập cả khoảng tối tăm trong não bộ hắn – những vì sao đã đánh thức những ước mơ trong tuổi trẻ của hắn, những vì sao đó đã rơi rụng theo cơn gió nào của cuộc đời? Nàng đã ngủ yên, nét mặt thanh

thản như một thiên thần, hắn không tiếp tục bài hát của hắn nữa, nhưng những âm thanh của bài hát vẫn còn ngân vang trong não bộ hắn, bài hát là quá khứ hay hiện tại? Những nốt nhạc là linh hồn của nàng, những lời ca là thể xác của nàng, khi bài hát chấm dứt, thể xác và linh hồn của nàng đang ở đâu? – Có phải đang ở trong não bộ hắn và vẫn còn tiếp tục ngân vang để đánh thức những hoài niệm của hắn và *sự tồn tại của con người phải chăng ở trong khoảng yên lặng đó*? Nếu hắn trình bày điều này với nàng, nàng sẽ nói – em không hoàn toàn hiểu điều anh muốn nói, nhưng em sẽ tìm hiểu, điều đó có thể sẽ lợi ích cho em. Lúc đó hắn sẽ nói với nàng: – Này em, em và anh, chúng ta là hai trong muôn triệu vì sao khác đã từng có trên bầu trời, nhưng như đêm nay, không có vì sao nào trên bầu trời cả, chỉ có một vì sao thật sáng trong não bộ tăm tối của anh, đó là em. Em đang được thắp sáng bằng những ước mơ mà chính em cũng không còn nhớ nữa. Hắn rãi một hợp âm trên cây đàn guitar và cố hình dung những gì đang còn lại giữa nàng với hắn sau một khoảng thời gian dài dằng dặc như thế của một đời người, nàng là một hiện thực đang nằm đó trước mắt hắn, trong tâm tưởng nàng, hắn đang ở đâu? Như thế nào? Hắn có hoàn toàn mới mẻ đối với nàng như nàng đang hoàn toàn mới mẻ đối với hắn? Phải, nàng đã từng có những ước mơ, đã từng có với hắn những kỷ niệm, nhưng nàng đã qua và nàng bây giờ không còn là một người nữa, nàng bây giờ là một quá khứ đầy sóng gió, nàng ngày xưa với hắn là một cô gái trinh trắng. Hắn

cũng vậy, hắn đang ngồi ngắm nàng – một quá khứ đầy những điều nhiêu khê, phức tạp đang nhìn ngắm một quá khứ khác đầy những cay đắng, nghi ngờ. Thể xác hắn không cần hiểu những điều đó, nhưng trí nhớ của hắn, linh hồn của hắn lại không chịu ngủ yên, linh hồn của hắn đòi hiểu biết về mối tương quan giữa hắn với nàng, thể xác hắn thì chỉ đánh mùi được một thể xác xinh đẹp khác và muốn tự nổ tung ra để hòa nhập vào. Sự dằng co kỳ cục đó trong đầu hắn, khiến hắn ngồi bất động như một pho tượng trong bóng tối của căn phòng.

Nàng trở mình, tấm chăn đổ qua một bên, thân hình tuyệt đẹp của nàng bỗng lộ ra dưới tấm áo ngủ mỏng màu trắng, nàng nằm ngửa, đôi chân duỗi thẳng trong một tư thế hết sức khêu gợi, lộ liễu. Hắn nhìn chăm chăm vào phần ở giữa hai đùi của nàng rồi đột ngột quay đi chỗ khác, hắn nhắm mắt lại và cố đánh thức trong trí tưởng tượng của hắn – hình ảnh của hắn và nàng, khi nàng còn là một cô gài trinh trắng, đã cùng hắn cầm tay nhau thả bộ trên con đường mòn của một ngọn đồi đầy những hoa dại màu vàng, hắn đã hái một bông hoa nhỏ xíu để tặng nàng, nàng cài bông hoa lên tóc và cười trong đôi mắt hắn, lúc đó khuôn mặt nàng giống như khuôn mặt Mona lisa trong bức tranh của Leonardo Da Vinci. Hắn nói: – Hãy cho anh tuổi trẻ của em! Nàng nói: – Ờ, thì em đã cho anh tuổi trẻ của em rồi! hắn hỏi: – Ở đâu? Tuổi trẻ của em ở đâu? Nàng nói: – Không chừng anh đã đánh mất nó rồi, anh không cẩn thận một chút nào hết, có thể nó đang nằm ở trong cây đàn của anh.

Hắn chạy vội đến cuối phòng, chỗ cây đàn đang được dựng ở đó, nàng hét lên: – Đàn đi, đánh đàn đi, đàn bài hát có tựa đề là tên của em đi, linh hồn em là những âm thanh, thể xác em là những lời ca, hãy đàn đi, hãy hát đi, hãy đàn đi, hãy hát đi... những câu sau cùng của nàng cứ lập đi lập lại trong não bộ hắn, hắn giựt mình thức dậy, mồ hôi đầm đìa, cái tay dựa của sofa làm đau một bên đầu của hắn, hắn nhìn qua chiếc giường của nàng, nàng không còn ở đó nữa, cái mền của nàng đang được đắp trên người hắn và bên ngoài cửa sổ, bầu trời đang sáng dần.

dạ khúc cho tình nhân

LÊ UYÊN PHƯƠNG

E Lento, con espressione

G Em G Am

Ngày em thấp sáng trời Chỉ trăng gió lên khơi Mà mưa vào tới

G Am G B7

bời Một ngày mưa hoà không rời Trên đồi vai thanh xuân Hôm hôm mông sầu gối tóc

Em Am B7 Em

say Ánh sao trời theo gió vụng rời đây Cùng rót bao nhiêu ngày

B7 Em C Em B7

hoang Cùng đến bao nhiêu mộng tan Ru người yêu dấu trong vùng trời đêm

Em G Em G Am

Vườn hoa nở tuổi môi Tình nhân hai ra xôi Đôi ngăn cách nhau

G Am G B7

hoài Một lần thôi hai không thôi Yêu nhau trong cõi âm Biết bao lần tha thiết khi

Em Am B7 Em

mong Lá hoa rừng mau xóa đường quay về Lòng riêng sao đầm lệ

B7 Em C B7 Em

lời Mầu tóc giống hồn đời sơ Ân tình sâu sắc trong đời thủy chung

C Em G Am Em

Đời mãi mãi mãi cách xa Dòng nước mắt nóng tuôn đầy Triền

Am Em B Em Am

ngày tươi thiết tha Vì quen bao nhiêu đau lòng Xót xa Đắng cay

G B7 B7

trong đời Mầu đau nhớ khuất sâu Mộng đầu vui dại

G Am Em Am Em

lâu Một vì sao lạ rồi nghe hồn tê tái Trên giòng thương khóc bay

Am Em G B7

Ai ơi đừng phụ lòng ta Nhớ thương sầu vui gởi ngày xa Khóc nhau trong cuộc đời

Am G B7

Giấc mơ xa khuất phủ vầng sô Có yêu nhau ngọt ngào tìm nhau Chết bên nhau thật lâu

B7 Em

hồn nhiên

Nguyễn Nhương